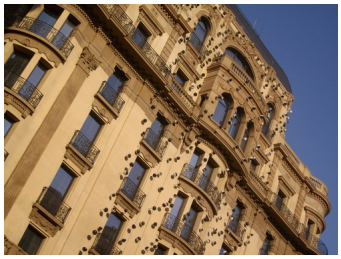

Επαγγελματικές υποχρεώσεις με οδήγησαν στη Βαρκελώνη. Τετάρτη πρωί, με τη Μεσόγειο αρυτίδιαστη, τον ουρανό γαλανό, αψεγάδιαστο, με θερμοκρασίες ανοιξιάτικες.

Όταν ολοκληρώθηκε ο κύκλος των υποχρεώσεών μας στο εκθεσιακό κέντρο της πόλης, ήταν απόγευμα. Η πόλη όπως πάντα πολύβουη, γεμάτη ζωή, με νέους ανθρώπους, διάσπαρτους παντού να χαίρονται τα νειάτα τους.

Στο φανάρι μπροστά εστιατόριο sete portas, ένα κλιμάκιο τροχαίας υποβάλει σε εξονυχιστικό έλεγχο κάποιον μεσήλικα οδηγό.

Βλοσυροί, ένστολοι πλησιάζουν και το δικό μας «βανάκι», που περίμενε το "πράσινο", κάνοντας παρατήρηση στον νεαρό Γερμανό οδηγό μας, διότι οι καθημένοι στην τρίτη σειρά καθισμάτων δεν φορούσαν ζώνες ασφαλείας! Αν αυτό δεν ήταν μια άσκηση εξουσίας, αδυνατώ να αντιληφθώ τι άλλο ήταν. Αν μάλιστα συνδυαστεί, με το αυστηρό ύφος του πάνοπλου τροχαίου, που δεν είχε τίποτα το συναινετικό, συμβουλευτικό, ή φιλικό, δεν φθάνεις σε άλλο συμπέρασμα.

Μια ανούσια επίδειξη εξουσίας, άνευ αντικειμένου. Αυτό ήταν. Όπως και να είχε το βράδυ έκλεισε σε ένα παραλιακό εστιατόριο, και μέχρι τα μεσάνυκτα που επιστρέψαμε στο ξενοδοχείο η πόλη παρέμενε μια ζωντανή, όμορφη, φωτισμένη μητρόπολη της Μεσογείου.

Πέμπτη, οκτώ το πρωί, από την via Laietana που βρισκόταν το ξενοδοχείο ως την φημισμένη Rambla δεν είναι ούτε 15 λεπτά ποδαρόδρομος. Η κυκλοφορία αραιή, το πρώτο φώς δεν έχει ξυπνήσει την πόλη στο σύνολό

της. Η αστυνομική παρουσία,
έντονη. Καταστήματα λιανικής στην εξώθυρά τους φέρουν πινακίδα που ενημερώνει το κοινό ότι θα παραμείνουν κλειστά, λόγω γενικής απεργίας. Στην επιστροφή,
στην
via
Laietana
περνώ μπροστά από το τοπικό αστυνομικό τμήμα.
Πέντε μικρά θωρακισμένα μικρά λεωφορεία και ένστολοι σε επιφυλακή.

Στο αεροδρόμιο ο Έλληνας υπάλληλος της Ελληνικής αεροπορικής εταιρείας, χωρίς κοστούμι, *«για να μην με αντιληφθούν οι απεργοί»* ευγενικός, εξυπηρετικός
ως συνήθως, μας πληροφορεί ότι η πτήση μας θα πραγματοποιηθεί. Αναχωρούμε στην ώρα μας. Από κάτω η Μεσόγειος παρέμενε αρυτίδιαστη.

Λίγες ώρες αργότερα, στην Ελλάδα, διαβάζω τις ειδήσεις στο διαδίκτυο.

«Οδομαχίες μεταξύ διαδηλωτών και αστυνομίας είναι το κύριο χαρακτηριστικό της γενικής απεργίας της Πέμπτης, στην Ισπανία. Ειδικότερα η Μαδρίτη, η Βαρκελώνη και η Βαλένθια έγιναν σημείο αναφοράς της αντίδρασης των πολιτών στα κυβερνητικά μέτρα, που σύμφωνα με αναλυτές οδηγούν τη χώρα στα δεδομένα της Ελλάδας. Κάδοι σκουπιδιών-οδοφράγματα πυρπολήθηκαν, δημιουργώντας αποπνικτική ατμόσφαιρα, απεργοί πιάστηκαν στα χέρια με απεργοσπάστες συναδέλφους τους, ενώ η αστυνομία έχει κάνει, μέχρι στιγμής, 58 προσαγωγές. Επίσης, ζημιές υπέστη το κτίριο στο οποίο στεγάζεται το Χρηματιστήριο στη Βαρκελώνη, έπειτα από ρίψη αντικειμένων στα τζάμια του από διαδηλωτές που ξέκοψαν από το πλήθος και κινήθηκαν προς τα εκεί.»

Αργότερα, η ειδησεογραφία που έφτανε με συνεχή ροή ανέφερε πως κυβερνητικός εκπρόσωπος του υπουργείου δήλωσε πως: *«Η αστυνομία παρενέβη και χρησιμοποίησε πλαστικές σφαίρες για να αντιμετωπίσει μια αρκετά μεγάλη ομάδα που προκαλούσε βίαια επεισόδια στη Βερκελώνη».*

Με κεντρικά συνθήματα*: "Όχι στην εργατική μεταρρύθμιση»* και *«σήμερα παλεύουμε για τα δικαιώματα των παιδιών μας»,*
οι συνδικαλιστικές οργανώσεις υποστηρίζουν ότι το ποσοστό της συμμετοχής στην απεργία ξεπέρασε το 80%

Η ισχυρή Ισπανία, με βιομηχανία βαριά, με μεγάλα οικονομικά μεγέθη υποφέρει από πρωτόγνωρη ανεργία και ψάχνει να βρεί το δρόμο της, υπό την καθοδήγηση της συντηρητικής κυβέρνησης του Μαριάνο Ραχόι. Η σημερινή απεργία ήταν η πρώτη αντίδραση στις εργασιακές μεταρυθμίσεις που επιχειρούνται.

Το αν αυτή η πάλη που διεξάγεται στην Ιβιρική θα οδηγήσει τη χώρα μακριά από Δ.Ν.Τ. σε πιο ασφαλείς, ή εστω σε πιο φιλικούς λιμένες θα φανεί στο μέλλον. Η χώρα και ο λαός της δοκιμάζεται, έστω και αν η Βερκελώνη παραμένει μια γοητευτική Μεσογειακή πόλη, ακόμα και αν η ποδοσφαιρική της ομάδα εμπνέει σε μεγάλο βαθμό τους εραστές του παιχνιδιού.

Είθε να παραμείνει μακριά από το Ελληνικό «μοντέλο»